

Den gyllene sköldpaddan

Varje år och vid samma tid församlades djur och trollväsen från olika länder på en liten ö mellan kontinenterna för att hålla en stor konferens och diskutera vad som just anstår. En mulen morgon sade ormen, som representerade en liten stat i Afrika, ”Jag har något att säga”, och såg sig självbelåtet omkring i mängden. ”Jaha”, sa krokodilen som kom från Egypten, gäspade och gjorde sig beredd att lämna en eller två kommentarer, för att sedan sova under konferensen. ”Problemet som vi skulle diskutera i dag”, fortsatte ormen väsende, ”är att vi inte förstår varandra. Enbart de bildade är i den situationen att de kan tala mer än två språk, och det är aldrig samma språk”.

Djuren hade redan många gånger undvikit denna fråga, då det var obekvämt att tänka på frågor som man inte hade svar på och nu med all kraft konfronterades med. De började nervöst skrapa med fötterna och viska.

”Och?” frågade det iriska bergsrået nervöst och vände på sin guldgryta för att sätta sig (på g a den katastrofala internationella ekonomin innehöll den bara en knapp). ”Vi har till dags dato alltid kommit till rätta, eller?” ”Det är inte sant”, fastställde ett får från det skotska höglandet vilket representerade Nessie, som hade blivit förkyld. ”Vi är inte i stånd att kunna ge viktiga nyheter vidare. Koalabjörnarna i en del av regnskogen vet inte att den andra delen brinner. Fiskarna dör av andra länders vattenförorening, därför att ingen säger till dem att det är ett oljeutsläpp”.

”Och vi som håller den här konferensen måste varje år dra lott om hur vi ska tala när vi diskuterar. Kallar du detta att vi kommer till rätta?”, bräkte fåret för att förstärka sina ord, lade sig ner och tuggade vidare.

En lång stund var det tyst. Hos en och annan, framförallt hos de lata djuren, utvecklade sig mordtankar i huvudet gentemot det oerfarna fåret. Då trädde plötsligt resolut det arabiska lejonet fram. ”Mitt språk skulle vi ta”, höjde tassens och betraktade demonstrativt sina klor.

”Därför att jag är den starkaste, snabbaste och farligaste. Och det är en naturlag att den starkaste vinner. Då är det problemet löst. Var och en lär sig språket och alla förstår varandra”. ”O nej”, svarade en ödla, som ingen egentligen visste varifrån hon kom, ”vi kommer att tala mitt språk. Jag är den levande varelse som har den längsta stamtavlan. Jag härstammar från dinosaurierna och vet med så lång tradition vad som är bra”.

I mängden mumlades det, och ödla slängde en förödande blick på lejonet. ”Varför inte mitt”, skrek en röst högt för att göra sig hörd, och när en noshörning steg åt sidan blev en liten kanin synlig. ”Jag är mycket fruktbar. Mitt lands språk kan det likaså bli”. En hyena skrattade och fick en spark på munnen av en zebra. ”Jag är också mycket fruktbar. Låt oss ta mitt språk”, sade en mus försiktigt. ”Och mitt”, skrek en vombat samtidigt med en antilop. ”Och mitt”, murrade en leopard.

Snart fastställdes att varje djur ville att man skulle lära sig just dess språk och ingen var beredd att ändra sin ståndpunkt till förmån för någon annans.

En liten sköldpadda, som inte representerade något land och som hade sin lilla lägenhet på en ö, hörde skriket och började sakta, som sköldpaddor gör, krypa mot församlingen. När hon kom fram sökte hon den största stenen som fanns i närheten och klättrade upp. ”TYSTNAD!” Ett otroligt rytande fick djuren att darra och alla stirrade plötsligt, som dragna av en magnet, på en liten fläck på en stor sten. Sköldpaddan log belåtet och lyckönskade sig till sin ljudstyrka. ”Jag

tror”, sa hon med höjd röst, ”att jag har lösningen på vårt problem”. Återigen skrattade hyenan, men höll för säkerhets skull en fot över sin smärtande mun så att ingen kunde slå henne igen.

”Varför skapar vi inte ett nytt språk?” fortsatte sköldpaddan på sin sten. “Varför skapar vi inte ett språk som är lätt att lära och lätt att uttala för alla levande varelser i denna världen? Ett språk, där inget land har någon nackdel och inget gynnas?” Hon betraktade djuren, som mållösa stirrade på henne, och hoppades att de skulle acceptera hennes förslag. ”Och hur...”, började lejonet långsamt och morrade, ”ska vi skapa detta språk?” Sköldpaddan gjorde en triumferande rörelse med foten, ty hon hade haft nog tid på sig att tänka efter under sin långsamma väg till församlingen.

”Jag ska förklara det för er”, började hon, och hon talade i många timmar, och ju mer hon talade och förklarade språket, desto fler djur tilltalades av hennes idé. ”Det är ju fantastiskt”, menade krokodilen. ”Underbart”, sa lejonet. “Vi borde belöna henne”, fastslog det iriska bergsrået. „Naturligtvis“, instämde alla djuren, ”men hur”?

”Det tar jag hand om!” hördes ur mängden en energisk röst och USA:s Hollywood-fe surrade uppåt till stenen där sköldpaddan satt. Hon höjde sin trollstav, sa några magiska ord och ett guldregn föll över den lilla språkuppfinnarens kropp, tills hon helt och hållet var inpackad i guld.

”Nu utnämner vi Dig till vår största hjälp och du kan alltid delta vid varje församling“, förklarade hon och alla djur klappade händerna. ”Varsågod!” Fen bugade sig och flög tillbaka till sin ursprungliga plats. Sköldpaddan uppe på sin sten log sitt bredaste flin och tyckte att hon i det stora hela kunde vara mycket nöjd med sig själv.

En sann historia, berättad av Katharina von Radziewsky i juni 2003, översatt av Irene Weng.